

העם

ההוואה

המעשה הראשון של הממשלה החדשה, בטרם נולדה, היה מחפיר: כניעה לסחטנות הדתית. לפני הבחירות קיבלה ממשלת ישראל החלטתה, כי שידורי הטלוויזיה יערכו שבעה לילות בשבוע. אפילו לאור עקבנות ה' סטנדיס'קו של הכפיה הדתית, היתה זו החלטה מוצדקת. שכן שידורי הרדיו ביש-ראל מתקיימים כל ימות השבוע.

הלוחמת העיקרית בעד החלטה זו היתה ראש-הממשלה גולדה מאיר. אולי מתוך אחר-חשבון ציני, שציון את מעשיהם של ראשי מפא"י מאז הוקמה הקואליציה הראשונה, הקובע כי טוב להיראות ערבי-כירות כלוחמים נגד השתלטות מוחלטת של הכפיה הדתית.

הדתיים, השותפים המנוסים במישחק זה של הונאת דעת-הקהל, עשו את הרעשים הרגילים: התנגדו, הסעירו את הכנסת, איימו להסיק מסקנות. אבל בשיחות שלא-לפידוסם היו רגועים: "נחכה להקמת הממשלה הבאה".

התשובה מכים האזרח. השבוע התברר המהלך עד סופו. לביל ספירת ה' קולות, עוד חורה גולדה והכריזה: "על דבר אחד לא אאותר להם: על טלוויזיה בשבת!"

אבל ברגע שהחלו התימורים הראשונים לכינון הממשלה החדשה, השתנה הטון. המפ"ל ביקש, לכאורה, דבר פעוט. לד-חות את החלת שידורי-השבת, שעמדו להתחיל בשבוע זה. גולדה הסכימה — והכפיה הדתית זכתה בניצחון הראשון שלה.

אחרי הכניעה הראשונה, לא נותר כמעט ספק כי תבוא גם כניעה של קבע, וכי עסקי הדת ישיגו את מבוקשם.

לא יהיה בכך שום חידוש. זוהי דרכה של מפא"י מאז ומעולם: היא יודעת כי הדתיים הם השותף הוול ביותר שניתן לקנות אותו. שכן אין צורך לשלם לו בדברים חשובים למערך — כמו כסאות נוספים, משרות ציבוריות או יתורים מדיניים. תמורת תמי-כת הדתיים משלם המערך בדברים שרק לאזרח איכפת עליהם. אבל זה כבר לא מכיסו של המערך. זה מכיסו של האזרח — ויש ארבע שנים תמימות כדי להשכיח לאזרח את ההוואה הזאת.

המלחמה

השר בא ומפוצץ!

זה יכול היה להיראות כסצנה מתוך קומדיה קולנועית, לולא החרחש הדבר בי-מציאות.

לא כל מה שהתרחש בהר חברון בשבועות האחרונים משעשע כל כך. תעלי-מת גל הטירו שהציף את ההר בחדשים האחרונים. החלה להתפענע בידי כוחות הבטחון, אשר עצרו חשודים בכיצוע ובסיוע למעשי חבלה והתקשות שונים. ש-מבצעים לא היו ידועים עד כה. תוך כדי כך נחשפו מחסני-נשק רבים והתגלו רשתות משנה. שהיו פרושות על פני כפרים רבים ושטבי בדואים במידבר יהודה. אולם למ-רות החשיפה הגדולה, נותרו עדיין בהר חול-יות חבלנים פעילות.

כך, למשל, נרצחו השבוע שני חיילי צה"ל וחיל שלישי נפצע.

מדנינות נואלת. היה זה שיאו של שבוע רוידים ודמעות בהר חברון. הוא החל כאשר נורה סגן דב אטינגר בכפר חלחול ונהרג. מיד לאחר ה-

אלא שלפתע בא שינוי, שאיש לא מצא לו הסבר עד כה: הנשיא חילו שניה את הקו. הוא הריץ את רמטכ"ל צבאו לקאהיר, נכנע לררשת הפלסטינים כי עליו להציג תחילה את תנאיו לפני שהם יישבו לשיחות. בידי הרמטכ"ל בוסתאני היתה לכרית בת עשר נקודות, שתוכנה הועבד מיד לצי"א. פאת בדמשק. עיקר התוכנית: לבנון תחיר לפלסטינים לפעול מתוך שטחה נגד ישראל, חרשה להם תנועה חופשית בתוך גבולותיה. היא דורשת רק תיאום ומתינות בפעולות. עיתוני בירות, שדיווחו על כך, הבהירו: "לבנון מקוה, שהפידאיון, שהיו מצויידים רק בנשק קל, יוכלו לפגוע רק פגיעות קלות בישראל. לכן תהינה פעולות-התגמול הישראליות מוגבלות, וניתן יהיה לסכוג אותן ללא זעזועים רציניים."

העיקר: אפשר יהיה למנוע את העימות בין מוסלמים ונוצרים, שאיים שבועות האחרונים לקבור את לבנון תחת איי-ה מפולת של מלחמת-אזרחים. ייתכן שזו סי-בת התפנית הפתאומית של חילו: ההערכה שהעימות עם הפלסטינים מסוכן יותר מן העימות עם ישראל.

עם תוכנית זו ביד, לא היה קשה לזמן את עראפאת לקאהיר, ושם להגיע לידי הסכם ראשון: הפסקת-אש, לאורך הקוים שנקבעו במיפקה הפלסטינית האחרונה. ה-צעד הבא: הסכם על מעמד הפידאיון בי-לבנון, שיאפשר להם להשתמש בדרום לבי-נון כקרש-גיחה נגד ישראל ונגד רמת-הגולן.

עברו את נקודת-המיפנה

הככם קאהיר החזיר את המצב ל-קדמותו. גבול לבנון—ישראל הפך גיזרה פעילה במלחמה, עם כל המשממע

הקדנא האזרחי... THE CANAANITES... A FREGATION OF BOTH SIDES OF THE MIZRAN SPLIT...

ישראל

העתונות הלבנונית פיר-טמה כרוז זה של הכ-נעים, אשר כותרתו האנגלית אומרת: "צבאות ישראל ולבנון משתפים פעולה."

לבנון טבח באנשינו בגבול הצפוני של פלסטין.

הנשיא חילו נכנע לפתע

אין ספק, כי לארצות-הברית היה חלק בהתפתחות האחרונה בלבנון, אבל ל-שה לקבוע מה היה בדיוק. בתחילת המשבר, קל היה יותר לקבל את הטענה הפלסטינית, שהאמריקאים זיאומו פעולה מקיפה נגדם: פעולת-מלקחים, ש-הורוע האחת היא צבא לבנון, והורוע ה-

דלק אמריקאי בוער

כבאי העיר צידון נמטים להשתלט על דליקה, שפרצה באחד ממכלי הדלק של חברת טאפליין. המיכל חובל בידי אנשי החזית העממית, המתנגדת לכל פשרה עם ממשלת לבנון.

ראשי הדתות מתייעצים

כפרים נוצרים ושייכים מוסלמים התכנסו אצל המופתי של בירות, לפגישה מיוחדת, ניסחו קריאה אל בני שתי הדתות להירגע ולהימנע משיפכוונ-דמים.

מכך: פעולות-חבלה והפגזות; פעולות-הג-מול; הפצצות אוויר — ואולי פעולות נר-חבות יותר, גם נגד סוריה.

הסכם קאהיר גם הבהיר סופית, שהפלס-טינים עברו את הנקודה המכרעת במאבקם בתוך העולם הערבי. מעתה, אין להניח ש-אזיה שהוא מישטר ערבי יהיה מטיגל לח-סום בפניהם את הדרך לגבול הישראלי.

אתמול נכנע חוסיין, היום לבנון — מחר גם עבד-אל-אזרזרזי. ללא לעמוד בפי-ניהם, גם אם ירצה.

רצח הגיע למקום שר הבטחון משה דיין. כאשר גייע דיין למקום תקיפת, יודע עם תושבי האזור כי הוא עצמו פוסק במקום את דינם. הפעם היה פסק-הדין פיצוץ 18 בתים על כל הרכוש שנמצא בהם. הפיצוצים נעשו לעיניהם ולעיני מצלמ-תיהם של כותבי חוק רביע. למחרת שודרו סרטי הפיצוץ בכל תחנות הטלוויזיה בעולם. כל תחנות הרדיו בעולם שידרו ראינות עם כפרים ערבים מחלחול המקללים את הכובשים הישראליים ומבכים את בתיהם. מיניקות פיצוץ הבתים הוכיחה את עצמת הפעם נוספת כנואלת. 18 הבתים שפוצצו בחלחול לא יחזירו את סגן דב אטינגר מקברו. הם גם לא ימנעו מכפרי הר חב-רון מלסייע לחבלנים — שכן מוטב להם לאבד את בתיהם מאשר את חייהם, ורצח המשת תושבי חלחול שנחשדו בשיתוף פעולה עם ישראל לפני חדשים מספר, הוכיח זאת.

פיצוץ הבתים ההמוני רק סייע להציג את הכיבוש הישראלי בעיני העולם ככיבוש אכזר ומדכא.

יחסיים מרחביים הפטיש הישראלי

והסדן הירדני

לה מונד, כמו כל עתוני אירופה הגרו-לים, מדבה לאחרונה לפרסם ידיעות ודי-עות שליליות על יחס שלטונות הכיבוש הישראליים בשטחים המוחזקים. יותר מפעם אף העלה טענות בדבר עינוי עצורים ער-ביים בידי ישראל.

השבוע פירסם לה מונד מיכתב בעל חוכן שונה לחלוטין. אמנם גם הפעם דובר כי עינוייה של אשה פלסטינית בת הגדה המ-ערבית, אבל זהות המענים היתה שונה. כתבה האשה, ששמה לא פורסם על-ידי לה מונד:

"אני ערבייה נוצריה מפלסטין. אחרי ש-מלחמת ששת הימים הפרידה ביני לבין בעלי, נאלצתי לטול על עצמי את פרנסת שמונה ילדי, הורי הזקנים. אחותי הצעירה ובתה הקטנה, מאחר והייתי זקוקה לכסף, ניסיתי להצטרף אל בעלי בקאהיר, ועברתי לשם כך את גשר אלנבי בסוף חודש או-גוסט. שם נעצרתי מייד על-ידי המשטרה הירדנית ונלקחתני לכלא.

"האשימו אותי בריגול למען ישראל וכל-או אותי 16 יום באס-סאלט ועמאן. הם יכלו להאשים אותי רק בזה, שקיבלתי עבודה אצל היהודים. והרי הייתי מוכרחה לחיות ב-במשך החקירות עערכו לי מספר קצי-נים בכירים, ספגתי קללות והיכו אותי ב-תגורה. יותר מפעם אחת שרפו לי את הגב באלקטרודות. ריהוט התא המזוהם הסתכם בדלי ובשמיקה, ומנת-המזון היומית שלי היתה מרק עדישים. נעזרת בבקשיש שמן הצלחתי להעביר מכתב לבישוף הלטיני, ש-הצליח להשיג את שיתרוני. הובילו אותי בחזרה לגשר אלנבי, תחת משמר צבאי.

"במשך שהותי בבית הכלא ראיתי עוד אישה שעברה עינויים; אצבעות ידיה שוב-רו והיא איבדה חלקית את שפיותה. בשו-בי הביתה, נאלצתי לקבל טיפול רפואי בשביל הכוויות שבגבי.

"אני מביאה עובדות אלה לידעתכם ללא שינאה ולא מתוך שאיפת-נקם, אלא רק כדי להועיק את דעת-הקהל ולנסות למנוע מעשים אלה, המכתימים את כבוד הירדנים. כל העולם יודע כאן, כי לפני שנה עונו נהגים נוצריים רבים מבית-לחם בכתי-הכלא של זרקה ועמאן."

מה שהיא לא הוסיפה, אבל השתמע מ-שורות המכתב, היתה המחשבה העגומה על מצבם של ערביי פלסטין: לכודים בין הפטיש הישראלי והסדן הירדני.

עזה האישי שנא להישאר חייב

כאשר התפוצץ לפני שנתיים רימוני-די בשוק של עזה ופצע עשרות ילדים ערביים, היה אחד הראשונים שחשו לעזרה גבר שחרר ונמרץ, שהעביר את הפצועים בי-מכוניתו המיושנת לבית החולים אל-ספע כאשר נסתיימה המשימה, ניגש אליו אחד מסוחרי עזה הנכבדים, נתן לו חולצה נקיה במקום זו שלו שנאכלה ברם. נכבדים מקי-מיים נוספים באו לברכו, ובנו של אחד מהם (המשך בעמוד 20)